

de Regler, som det tidligere har anerkendt, men det har jo vist sig gennem lange Tidens Erfaringer, at disse Regler ikke kunde holdes, at de være uholdbare, og jeg kan derfor ikke sige, at det er noget saa overordentlig prisværdigt, der er sket, idet det er begrundet i selve Sagens Natur. Det, der er nyt, er, at man vil sætte det strenge Skøn i Stedet for det milde Skøn, og det er denne Bending, jeg vil anbefale at lade foregaa paa Sagens første Trin, altsaa i Ministeriet, i Stedet for at lade den foregaa paa dette sene Trin i Rigsdagen, hvor Forhandlingerne ere offentlige, og det derfor kan være noget kræntende for mange Personer saaledes at komme frem for Offentligheden.

Indenrigsministeren (Ingwerslev): Det ærede Medlem, som tør antages at være Forfatter af Betænkningen, thi han er jo Ordfører, siger deri saaledes: Flertallet skal bemærke følgende — og saa nævnes der, hvorledes Tingets Udvalg har taget Stilling til Sagen — at det er netop Folketingets gamle, i en lang Række af Aar hævede Standpunkt, som sidst er udtrykt i en Udvalgsbetænkning af 19de Januar förrige Aar o. s. v. Altsaa det ærede Medlem indtæller og paastøner i Betænkningen den principiel forandrede Stilling, som Landstinget har indtaget. Men saa mener jeg, at det ærede Medlem kunde have nøjedes med at komme til en principiel Överensstemmelse mellem Landsting og Folketing, idet det er Landstinget, der har optaget de Principper, som det ærede Medlem hævede, at Folketinget al Tid har fulgt, og samtidig kunde have søjet sig noget efter Landstingets Praksis ved at vedtage de samme Wendinger som Landstinget. Det synes jeg, der er god Forstand i.

H. Nielsen: Det forekommer mig, at Debatten nu er kommen til at gaa bort fra det, som er det afgørende, nemlig Spørgsmaalet om vi skulle saa en Indfødsretlov i Aar eller ikke. Det er ganske rigtigt, som den ærede Minister siger, og som den ærede Ordfører bemærkede, at Landstingets Betænkning nu har indrømmet, hvad der har været hævdet af Folketinget i en Aarække, nemlig, at man ikke kan sætte ubetingede Regler og altid følge dem; man maa af-

vige fra dem. Det, der imidlertid gør, at der er Modstand her, er, at Landstinget har praktiseret skarperne Regler end nogen Sinde ellers; thi hvis det ikke havde været Tilfældet, vilde de Udskydelser, som her ere komne til Stede, ikke være gjorte. For det første er det nu dette, at naar det hedder saa vel fra Landstingets som fra Mindretalsordførers Side, at Fordringen var, at der var et økonomisk Lavmaal til Stede, som gav Sandsynlighed for, at vedkommende ikke i en nær Fremtid vilde falde det offentlige til Byrde, saa er det rigtigt; det har Folketinget anerkendt, og det har været den Forstaaelse, der har været fulgt fra begge Sider. Men her er da det ret ejendommelige, at naar vi se hen til Nr. 56 og 316 paa det oprindelige Lovforslag, som begge endnu findes deri, saa synes det efter den Regel, som der har været fælles Forstaaelse om i begge Ting, at de skulle have været udstemte. Paa den anden Side staar Reglen om de 12 Aar, og der kunde vel være god Grund til at bruge den i noget større Udstrækning end hidtil, men her er den rigtignok brugt saa strengt fra Landstingets Side, at det ser noget ejendommeligt ud: Af de udstudte, er der 5, som ere komne her til Landet i 1881, og naar man lægger 12 til 81, faar man 93, saa at der vil være flere af dem, som have været her i 12 Aar, naar Loven træder i Kraft. Det er derfor noget skarpt og strengt, at vi ændre Reglerne og bruge den Fremgangsmaade. Jeg ser ikke rettere end, at skulle vi naa til Opfyldelsen af vort Ønske om at saa en Lov om Indfødsret ud i Aar, vil det være nødvendigt, at man fra begge Sider søger at imødetomme hinanden. I den Henseende er jeg meget glad ved de Udtalelser, som det ærede Mindretals Ordfører kom med i Slutningen af sin Tale; men det forekommer mig dog ogsaa, at man maa se paa det paa den Måde, at flere af dem, der nu ere gienoptagne ved Wendingsforslagene, nødvendigtvis maa komme til at staa paa den endelige Lov, idet alt det, der har været hidtil jævneværdigt for dem, vi have givet Indfødsret, gælder for flere af de vedkommende, ja gælder i fuld saa stor Udstrækning som for adskillige af dem, der ere optagne i Lovforslaget. Med Hensyn til Alderdomsførgelsen kan det jo, nok være, at de nu